

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DEICHMANN-OBUV, s. r. o.**, se sídlem v Brně, Štýřice, Londýnské nám. 853/1, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem v Praze 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve **Celní ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí celního ředitelství ze dne 13. 9. 2011, čj. 8852-2/2011-060100-21, takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (dále jen „celní úřad“) ze dne 7. 7. 2011, č. j. 9442/2011-06300-021, kterým tento prvoinstanční správní orgán rozhodl o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), když nabízela k prodeji obuv obsahující prvky zaměnitelné s prostorovou ochrannou známkou registrovanou Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu (dále také jen „OHIM“) pod č. 007497373. Tím totiž porušila zákaz

používání nekalých obchodních praktik. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč. Celní úřad současně rozhodl o propadnutí zboží (2 párů dětské obuvi – tenisek) a uložil žalobkyni rovněž povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s úvahou a hodnocením celního úřadu, že ochranná prostorová známka č. 007497373 byla užita bez souhlasu jejího vlastníka společnosti Converse Inc., One High Street, North Andover, MA 01845, USA (dále jen „společnost Converse“). Svým jednáním tak žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný uvedl, že společnost Converse se zaměřuje svými výrobky na mladší a střední generaci, přičemž nenabízí pouze kotníčkovou obuv – tenisky, ale i tašky a oblečení. Zejména mezi mladými lidmi jsou dobře známá loga této společnosti a typická podrážka s grafickým vyobrazením, která je chráněna registrovanou a stále platnou prostorovou ochrannou známkou č. 007497373. Dle žalovaného je podrážka zadržené obuvi svým provedením téměř identická jako zmíněná ochranná známka a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse.

Žalovaný dále uvedl, že vzal do úvahy i skutečnost, že obchodní řetězec DEICHMANN-OBUV je dobře znám nejen na českém trhu a průměrný spotřebitel očekává, že si zde zakoupí poctivé zboží.

V reakci na odvolací námitky dále uvedl, že celní úřad měl zadržené zboží k dispozici, tudíž posuzoval fyzický vzhled obuvi, podrobil ji podrobnému vizuálnímu zkoumání a řádně posoudil, zda došlo k porušení práva duševního vlastnictví. Celní orgány založily svá rozhodnutí na správní úvaze a posouzení, neboť se dle žalovaného jedná o otázku právní, nikoliv skutkovou. Celní úřad proto porovnal zadržené zboží (obuv s vyobrazením ochranné známky) a vzal přitom do úvahy všechny jemu známé skutečnosti a okolnosti případu tak, jak jsou uvedeny v jeho rozhodnutí. Při porovnání obuvi vycházely celní orgány ze skutečnosti, že za shodné nebo podobné jsou považovány ty výrobky, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky a v důsledku toho mohou vyvolat u relevantní části spotřebitelské veřejnosti představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele. Pravděpodobnost záměny označení ve vztahu k výrobkům může být dle žalovaného podstatně ovlivněna i způsobem a místem prodeje výrobků nebo služeb, přičemž žalobkyně prodává svoje zboží v klasických kamenných obchodech, a to i v dalších státech Evropy.

Žalovaný ve shodě s celním úřadem dospěl k závěru, že žalobkyni bylo prokázáno jednání uvedené v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, tedy že se dopustila v dané věci nekalé klamavé obchodní praktiky. Za tu považuje uvedené zákonné ustanovení také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje. A k takovému porušení v posuzovaném případě dle žalovaného došlo. Samotné klamání je způsobilé ohrozit právem chráněný veřejný

zájem a tak vyvolat právní následek vůči tomuto rušiteli práva bez ohledu na to, zda z relevantní veřejnosti skutečně někdo oklamán byl, či nakolik toto oklamání hrozilo. Takové jednání je samo o sobě zakázané. V této souvislosti poukázal žalovaný na rozsudek Evropského soudního dvora č. C-408/04.

Žalovaný vyslovil nesouhlas s názorem žalobkyně, že zaměnitelnost obuvi nemůže být založena pouze na podobnosti její podešve (podrážky). Zdůraznil, že ochranná známka na vyobrazení podešve byla řádně zaregistrována a je stále platná a nevztahuje se k žádným jiným prvkům ani k nápisu „CONVERSE“ či „ALL STAR“ nebo vyobrazení pěticípé hvězdy, které ve většině případů bývají na podrážkách i na jiných částech obuvi společnosti Converse umístěné. Zadržená obuv má kromě této chráněné podrážky téměř shodně provedenou i vrchní část obuvi jako tenisky Converse, tj. textilní či jiný materiál, pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžovou špičku (skořápku). Toto provedení sice není chráněno ochrannou známkou, ale v tomto případě by právě díky podrážce mohlo být spojováno s výrobky Converse. Vizuální podobnost obuvi s originálními výrobky je markantní a běžného spotřebitele může celkový vzhled obuvi oklamat a přimět ke koupi.

Žalovaný se tak neztotožnil se žalobkyní v tom, že by její jednání v přezkoumávané věci nebylo jednáním uvedeným v ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, když tato skutečnost byla podle něho celním úřadem prokázána. Nabízení, prodej i skladování výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu bylo v obchodním styku zjištěno. Žalobkyně totiž ve své provozovně předmětnou obuv nabízela, prodávala a skladovala. Odpovědnost za správní delikt má objektivní charakter a nastupuje naplněním skutkové podstaty příslušného správního deliktu.

Závěrem se žalovaný zabýval výší uložené pokuty, kterou shledal přiměřenou společenské nebezpečnosti a okolnostem jednání žalobkyně.

Žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

Po shrnutí dosavadního průběhu správního řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí, žalobkyně předně namítala, že celní orgány založily svá rozhodnutí toliko na svém vlastním posouzení a uvážení, které podle ní bylo ovšem zcela nedostatečné a zjevně nesprávné. V této souvislosti zpochybňovala tvrzení žalovaného, že posuzování zaměnitelnosti označení (ochranné známky) se zadrženým zbožím není otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní, a proto se zaměnitelnost údajně ani nedokazuje, resp. že její posouzení je pouze věcí správního orgánu. Žalobkyně naopak tvrdila, že posouzení zaměnitelnosti je otázkou ryze skutkovou, která nemůže být založena jen na úvaze správního orgánu, nýbrž na existenci objektivní skutečnosti.

Žalovaný věnoval podle žalobkyně značnou část svého odůvodnění otázkám, jaká je cílová skupina zákazníků společnosti Converse a kdo je v daném případě průměrný spotřebitel, který si obuv předmětného typu kupuje. Došel přitom k závěru, „že se jedná o mladou generaci lidí od –náctiletých až po generaci středního věku (!)“. Upozorňoval na skutečnost, že v daném případě je předmětem údajného správního deliktu dětská obuv (2 páry) ve velikostech 26 a 30, tj. obuv pro děti předškolního věku. Právě z toho žalobce dovozoval, že veškerá argumentace žalovaného, týkající se oblékání mladé generace, značkového či neznačkového oblečení a obuvi, a s tím souvisejícího vyznávání určitých životních stylů apod., je v dané věci zcela nepřípadná. Přitom sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl, že pokud by si tento druh obuvi kupoval zákazník důchodového věku, nebude pro něj třeba podstatné, jakou podrážkou je předmětná obuv vybavena, neboť ji bude posuzovat např. podle funkčnosti, praktičnosti apod. V případě dětí je tomu však podle žalobkyně stejně. Má za nepředstavitelné, aby dítě předškolního věku posuzovalo vzorek podešve a spojovalo si jej s výrobky společnosti Converse. Pro dětské zákazníky bude klíčovým prvkem vnější vzhled obuvi, zejména např. vyobrazení dětských hrdinů (v daném případě Spider-Man), či jiných populárních dětských motivů. Obdobně bude nepochybně smýšlet i řada rodičů, kteří svým dětem takovou obuv kupují.

Za úsměvné označila tvrzení žalovaného, že „V případě tenisek Converse je mezi mladými lidmi zvykem (pokud tenisky nenesou jiné logo společnosti Converse Inc. např. pěticípu hvězdu, nápis All Star apod.) ukazovat podrážku boty.“ Toto tvrzení nebylo ničím podloženo a jedná se o pouhou domněnku žalovaného, a to s cílem obhájit jinak těžko udržitelné právní stanovisko. Žalobkyně se s tímto tvrzením neztotožnila a považuje ho za nepravdivé a nepoužitelné jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu.

Žalobkyně trvala na tom, že tvar podešve (ochranná známka se vztahuje výlučně na tuto část obuvi) není pro drtivou většinu spotřebitelů poznávacím znakem. Na předmětné obuvi ani na jejích obalech navíc není nikde vyobrazen symbol pěticípe hvězdy, či označení názvu společnosti Converse, a to ani na podrážce, ani na svršku obuvi, což je dle ní hlavním poznávacím znakem výrobků společnosti Converse. S těmito námitkami se prý žalovaný relevantním způsobem nevypořádal. Pokud pak v napadeném rozhodnutí uvádí, že „Konkrétně u tenisek vyráběných společností Converse Inc. mladá generace ve většině případů zná loga, označení a ochranné prvky společnosti Converse Inc. a je si vědoma, že předmětná grafická úprava podrážky – členění na čtverce je typickým prvkem podešve dané společnosti“, jedná se o pouhou a ničím nepodloženou spekulaci žalovaného, která není pravdivá a lze se s ní ztotožnit nanejvýš co do znalosti loga a případně podobných grafických a slovních označení. Je však těžko představitelné, že by běžný spotřebitel posoudil obuv jako výrobek společnosti Converse výhradně podle vzorku podešve. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož je obchodní praktika nekalá, jen je-li způsobila podstatně ovlivnit rozhodnutí

spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Tento základní předpoklad nekalosti obchodní praktiky nebyl v dané věci naplněn.

Žalobkyně dále namítala, že podobnost obuvi je zpravidla zvykem posuzovat podle jiných kritérií, než vzorcem na podrážce, který ostatně při pohledu na obuv není vůbec vidět, a nemůže mít proto vliv na podobnost obuvi jako takové. A nic jiného není předmětnou ochrannou známkou č. 007497373 chráněno. Předmětem ochrany není ani barva, ani použitý materiál obuvi. Samotný tvar obuvi (zejména její podešve) je pak dán především funkčními vlastnostmi obuvi, která musí respektovat anatomický tvar chodidla. V této souvislosti odmítala úvahu žalovaného, že by byl daný druh podešve použit z toho důvodu, aby ve spotřebiteli asociovala, že si kupuje výrobek společnosti Converse. Z tohoto důvodu má za absurdní i závěr žalovaného o tom, že: „Zadržená obuv má, kromě této chráněné podrážky, téměř shodně provedenou vrchní část obuvi (jako tenisky Converse Inc.) – textilní materiál, pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžová špička (skořápka), kdy toto provedení sice není ochrannou známkou, ale je spojováno s výrobky Converse Inc.....“ Toto provedení totiž není chráněno ochrannou známkou a jedná se o zcela standardní provedení tzv. „tenisek“, které vyrábí řada dalších výrobců. Jde o typ obuvi, která má v tomto směru vždy podobné provedení, které ji právě pro daný typ charakterizuje. Žalobkyně konstatovala, že celní orgány před vydáním žalovaného rozhodnutí ve skutečnosti neopatřily žádné důkazní prostředky, z nichž by bylo možno dovodit, že zadržené zboží je svým provedením totožné či zaměnitelné s ochrannou známkou č. 007497373, tj. že došlo k porušení práva k ochranné známce způsobem, který předpokládá ust. § 4 odst. 3 ve spojení s ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele (užitím nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, které porušují právo k ochranné známce, resp. neoprávněnému užití ochranné známky). Dodala, že zadržené zboží a zboží společnosti Converse nebylo krom toho v prodejně prodáváno přímo vedle sebe a ani z tohoto důvodu tedy nemohlo docházet ze strany spotřebitelů k jejich případné záměně.

Závěrem žalobkyně shrnula, že se rozhodnutí celních orgánů o daném správním deliktu neopírají o žádné důkazní prostředky, z nichž by bylo možno dovodit, že zadržené zboží, či některé jeho prvky, jsou svým provedením totožné či zaměnitelné s ochrannou známkou č. 007497373, tj. že došlo k porušení práva k ochranné známce způsobem, který předpokládá již zmíněné ustanovení § 4 odst. 3 a § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Údajná porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele jsou tak založena výlučně na názoru celního úřadu, což má za nepřijatelné. Spáchání správního deliktu podle ní nebylo ve správním řízení dostatečně odůvodněno a prokázáno. Vzhledem k tomu žalobkyně navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí celního úřadu, které mu předcházelo.

Žalovaný se v písemném vyjádření k žalobě ze dne 5. ledna 2012 předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které podle něho obsahuje pro posouzení věci všechny významné skutečnosti. Správní uvážení je podle žalovaného

důležitou složkou interpretace a aplikace norem správního práva, při němž správní orgán určuje konkrétní způsob řešení určité situace či problému v rámci mezi stanovených příslušným zákonem. V daném případě celní úřad porovnal zadržené zboží – obuv s „originálními“ výrobky společnosti Converse, přičemž vzal do úvahy všechny jemu známé skutečnosti a okolnosti případu, jak jsou uváděny v žalovaném rozhodnutí. Při porovnání obuvi bylo vycházeno ze skutečnosti, že za shodné nebo podobné jsou považovány ty výrobky, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky, a v důsledku toho mohou vyvolat u relevantní části spotřebitelské veřejnosti představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele. Hlavní význam při tvoření úsudku v otázce, zda se jedná o výrobky shodné či podobné, mají skutečnosti, které svědčí o tom, že spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a že na základě toho by mohly být považovány spotřebiteli za zboží pocházející z téhož zdroje. Pravděpodobnost záměny označení ve vztahu k výrobkům může být podstatně ovlivněna i způsobem a místem prodeje výrobků nebo služeb. Žalobce prodává svoje zboží v klasických kamenných obchodech nejenom na území České republiky, ale i v dalších státech Evropy a zákazníci očekávají, že si v těchto prodejnách zakoupí poctivé zboží. V daném případě obzvlášť, protože v nabídce žalobce jsou i originální výrobky společnosti Converse.

Dále poukazoval na to, že zákonodárce v zákoně o ochraně spotřebitele vyjádřil veřejný zájem na ochraně státní mocí nejen majitele práva duševního vlastnictví, ale také spotřebitele. Došlo k harmonizaci našeho práva s právem Evropských společenství a tím se hranice mezi soukromoprávní rovinou a veřejnoprávní výrazně setřela. Ustanovení § 4 zákona o ochraně spotřebitele definuje v odst. 3., poslední větě nekalou obchodní praktiku jako mj. zejména klamavou obchodní praktiku (mohou to být i jiné, ale dvě uvedené považuje zákonodárce zjevně za nejzávažnější). Za klamavou obchodní praktiku se podle § 5 odst. 2 citovaného zákona považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje. K takovému porušení v přezkoumávané věci došlo a vůči spotřebiteli šlo tedy o nekalost způsobitou ze zákona podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Takové jednání je podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele bez dalšího zakázané. Samotné klamání je způsobilé ohrozit právem chráněný veřejný zájem a vyvolat tak právní následek vůči tomuto rušiteli práva (žalobci) bez ohledu na to, zda z relevantní veřejnosti skutečně někdo oklamán byl. Takové jednání je zakázané samo o sobě.

Žalovaný dále uvedl, že v tomto případě šlo skutečně o dva páry dětské obuvi o velikostech 26 a 30 pro předškolní děti. Ztotožnil se i s tvrzením žalobkyně, že pro dítě předškolního věku bude asi důležitější vyobrazení na obuvi (v tomto případě „Spider Man“), než předmětná podrážka, ovšem nesouhlasil již s tvrzením, že takto obdobně bude smýšlet i řada rodičů, kteří obuv dětem kupují. Právě rodiče takto malých dětí jsou potenciálními zákazníky společnosti Converse a spadají do

generace, která zná tenisky „Conversky“. V obchodní síti žalobkyně se přitom originální výrobky této společnosti prodávají. Skutečnost, že je obuv zároveň chráněna jinou ochrannou známkou (v tomto případě vyobrazení „Spider Man“, ochranná známka č. 7497373 společnosti MARVEL CHARACTERS, Inc.) ještě neznamená, že neporušuje práva k jiné ochranné známce, jak je ostatně uvedeno v napadeném rozhodnutí na str. 5.

K poznámce žalobkyně, že považuje za úsměvné tvrzení v napadeném rozhodnutí (viz strana 5.), že: „V případě tenisek „Converse“ je mezi mladými lidmi zvykem (pokud tenisky nenesou jiné logo společnosti Converse Inc. např. „pěticipou hvězdu“, nápis „All Star“ apod.) ukazovat podrážku boty“, neboť jde o pouhou domněnku nepoužitelnou jako podklad rozhodnutí, žalovaný uvedl, že: „Tenisky alias „sneakers“ se všeobecně těší velké popularitě, jsou zakládány různé kluby a postupně se dostávají co do obliby na přední místa i v naší republice. O tomto faktu svědčí např. i výstava tenisek „MILUJEME TENISKY“, která byla k vidění ve dnech 10. 6. až 6. 7. 2011 v nově otevřených sklepních prostorách pražského Queens Store (www.queens.cz) na ulici U Půjčovny 6 na Praze 1, jednalo se o exhibici těch nejzajímavějších tenisek pocházejících ze sbírek členů komunitního webu www.sneakers.cz. (Poznámka: Pouze pro zajímavost uvádíme, že Slavný londýnský 100 Club, kterému hrozilo uzavření a na jehož podporu vystoupilo mnoho významných umělců včetně Paula McCartneyho či Micka Jaggera, nakonec přežije. Jeho majitelé podepsali smlouvu se společností Converse Inc., která bude sponzorovat chod podniku na Oxford Street, v němž vystupovali mimo jiné Sex Pistols či The Clash). Na webových stránkách různých klubů funguje prodej jak použitých, tak nových tenisek Converse a není neobvyklé, že i přesto, že tyto tenisky nesou viditelné logo společnosti Converse Inc. jako například je „pěticipá hvězda“ či nápis „All Star“, jsou mnohé z nich foceny tak, aby byla vidět podrážka obuvi. Takto členěná podrážka je poznávacím znakem tenisek Converse a na evropský trh se tyto boty začaly dovážet v 80tých letech minulého století do zemí bývalé Jugoslávie a poté i do zbytku východní Evropy. Na internetových stránkách je možné dohledat různé kluby, kde jsou vystavovány různé amatérské snímky právě podrážek této obuvi (viz příloha č. 2 tohoto vyjádření). Společnost Converse Inc. byla založena v USA v roce 1908, v roce 1919 se zde začaly vyrábět gumové podrážky bot pro všechny druhy obuvi, od roku 1915 to byla obuv tenisová a v roce 1917 boty basketbalové, které tuto společnost proslavily nejvíc (viz napadené rozhodnutí str. 4 a 5). Společnost Converse Inc. uvádí na trh kromě různě barevně provedené obuvi s různými prvky od grafických prvků po znaky, obrázky, rovněž limitované edice bot, na kterých je vymalován „obraz“, kdy tenisky slouží jako „malířské plátno“ (viz příloha č. 3 vyjádření). Takto provedené tenisky, mnohdy nenesou jiné s vnějšku viditelné ochranné logo společnosti Converse Inc. a je pro ně typická předmětná podrážka. Společnost Converse Inc. svoje zboží propaguje a konkrétně je reklama zaměřená i na předmětnou podrážku“.

Žalovaný přisvědčil žalobkyni v tom, že se předmětná prostorová ochranná známka vztahuje pouze na podešev – podrážku obuvi, nicméně vzdor tomu pro relevantní část spotřebitelů poznávacím znakem bývá. Registrovaná prostorová ochranná známka č. 007497373 se vztahuje k podrážce boty a je zaregistrována bez označení společnosti Converse, jiného nápisu či loga dané společnosti. Skutečnost,

že předmětná obuv neobsahuje žádný odkaz či logo dané společnosti však ještě neznamená, že nemůže vyvolat u spotřebitele asociaci záměny právě svým celkovým provedením a danou podrážkou. Takto provedenou podrážku začala společnost Converse vyrábět jako jedna z prvních společností a z důvodů lepší vymahatelnosti svého práva k tomuto duševnímu vlastnictví si ji také nechala zaregistrovat. Pro registraci se rozhodla i právě z důvodů, že další výrobci začali tuto podrážku používat na obdobnou obuv a tak neoprávněně těžili z dobrého jména této společnosti (viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). A žalovaný pokračoval, že se žalobkyně dopustila klamavé obchodní praktiky ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele (nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb, porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku), čímž porušila právní povinnost stanovenou ustanovením § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele (užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje, nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky).

K námitce žalobkyně, „ že podobnost obuvi je zvykem zpravidla posuzovat dle jiných kritérií, než vzorem na podrážce (který ostatně při pohledu na obuv vůbec není vidět, pročez nemůže mít vliv na podobnost obuvi jako takové) a nic jiného předmětnou ochrannou známkou č. 007497373 chráněno není. Předmětem ochrany není ani barva, ani použitý materiál obuvi“, žalovaný uvedl, že zákon č. 441/2003Sb., o ochranných známkách, nestanovuje, že ochranná známka musí být na výrobku či zboží umístěna viditelně. Podle jeho § 1 může být ochrannou známkou za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Společností Converse byla tato prostorová ochranná známka řádně zaregistrována, to znamená, že splňuje všechna kritéria a disponuje takovou rozlišovací způsobilostí (vyznačuje se „vaflovým vzorem“- členěním na čtverce či kosočtverce), které jednoznačně dokáže odlišit výrobky společnosti Converse od výrobků ostatních společností.

V ustanovení § 8 zákona o ochranných známkách se vymezují práva ochranné známky, přičemž v jeho odstavci 2 je stanoveno, v jakých případech nesmí být v obchodním styku ochranná známka použita bez souhlasu vlastníka. Nikde se zde nehovoří o tom, že by ochranná známka musela být umístěna na viditelném místě. Jinak je provedení obuvi – tenisek standardní, nechráněné ochrannou známkou, jak je ostatně uvedeno i v napadeném rozhodnutí. Tato skutečnost ovšem nic nemění na faktu, že právě proto, že se jedná o stejný druh obuvi (nikoliv o lodičky či holínky), může způsob provedení podešve vyvolat asociaci záměny s výrobky společnosti Converse. K námitce, že zadržené zboží a zboží společnosti Converse nebylo prodáváno přímo vedle sebe a nemohlo tedy dojít k jejich případné záměně, žalovaný uvedl, že tento druh zboží se zpravidla prodává vždy v jedné části prodejny,

byť to nemusí být přímo vedle sebe, ale záměna ze strany zákazníka možná je, i kdyby zboží bylo umístěno v protějším prodejním regále. Už jenom fakt, že zde jsou nabízeny výrobky společnosti Converse zvyšuje pravděpodobnost záměny ze strany spotřebitele, protože tento spotřebitel do prodejen žalobkyně chodí nakupovat kvalitní, módní obuv a je mu i známo, jaké zboží se zde nabízí.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

Na vyjádření žalované reagovala žalobkyně ještě replikou ze dne 2. února 2012. S tvrzeními žalovaného v něm se neztotožnila a označila je za nesprávná. Setrvala v podstatě na svých dosavadních námitkách, zvláště pak na tom, že faktické srovnání předmětných výrobků s vyobrazením ochranné známky, případně jejich srovnání s jinými výrobky (obuví společnosti Converse), nemůže být otázkou právní, neboť je naopak otázkou čistě skutkovou, když jejím předmětem jsou objektivní skutečnosti – existence případných podobností či odlišností. Není proto možné takové skutečnosti nedokazovat, respektive jejich posouzení ponechat pouze v diskreční pravomoci správního orgánu. Podle žalobkyně předmětné zboží předpoklady zaměnitelnosti zjevně nenaplňuje, když běžné provedení tohoto typu obuvi (které není chráněno ochrannou známkou, tzv. „tenisky“, jež vyrábí celá řada dalších výrobců), nemůže samo o sobě u spotřebitelů vyvolat představu o tom, že by se mělo jednat o výrobky společnost Converse. Trvala na tom, že tvar podešve není poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů. Na předmětné obuvi ani jejím obalu není nikde vyobrazen symbol pěticípé hvězdy či nápis „All Star“ nebo označení názvu společnosti Converse Inc., což jsou hlavní poznávací znaky výrobků společnosti Converse. Podle žalobkyně je naopak celkové provedení předmětné obuvi a jejího obalu zpracováno zcela originálním způsobem tak, aby u spotřebitelů nemohlo vyvolat nebezpečí záměny s výrobky jiných výrobců. Výklady celních orgánů v dané věci jdou dle žalobkyně nad rámec zákona o ochraně spotřebitele.

Žalobkyně dále zmínila, že dle aktuálního výpisu z rejstříku ochranných známek, vedených u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu, jsou ohledně ochranné známky č. 007497373 aktuálně vedena dvě řízení týkající se návrhu na její výmaz z důvodu neplatnosti této ochranné známky, které dále specifikoval. Popis historie a současnosti společnosti Converse měla žalobkyně za nadbytečný pro posouzení dané věci s tím, že vzbuzuje spíše obavu z nikoliv nestranného poměru žalovaného k majiteli ochranné známky, respektive z jeho podjatosti v tomto směru. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí zároveň dovozovala, že těžko se mohlo stát předmětné provedení podrážky typickým a určujícím marketem obuvi pouze společnosti Converse, vyrábí-li takovou podešev i další výrobci, jak podle něho žalovaný připouští. Krom toho na předmětné obuvi žádná označení společnosti Converse Inc. umístěna nejsou. Nebyla naplněna ani definice „padělků“ ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, neboť vzorek podešve, který je jediným předmětem ochranné známky, nelze považovat za „umístění označení“, které je ustanovením § 2 odst. 1 písm. r) bodu 1. zákona o ochraně spotřebitele chráněno. Nemohlo tak dojít

ani k naplnění skutkové podstaty správního deliktu porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik.

Žalobkyně proto navrhovala žalobě v celém rozsahu vyhovět.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřila. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byla ve výzvě poučena. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 1. března 2011 provedl celní úřad u žalobkyně v provozovně na adrese: DEICHMANN-OBUV s.r.o., OC Kaufland, Bělehradská 677, Pardubice, kontrolu dodržování povinností stanovených zákonem o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a zákonem o ochraně spotřebitele. Byla zaměřena na kontrolu toho, zda nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb nebo zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, příp. zda nedochází ke skladování takových výrobků a zboží za účelem jejich nabízení nebo prodeje. Pracovníci celního úřadu pojali podezření, že zboží (obuv), které žalobkyně skladuje a nabízí za účelem prodeje (dva páry obuvi), porušuje práva duševního vlastnictví, konkrétně k registrované prostorové ochranné známce č. 007497373, jejímž vlastníkem je společnost Converse. O průběhu kontroly byl sepsán protokol č.j.: 3277-3/2011-066300-032. Na základě výsledku této kontroly zahájil celní úřad podáním ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 7313/2011-066300-021, se žalobkyní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. V něm ji poučil o všech právech, především o právu předkládat důkazy, vyjadřovat v průběhu řízení svá stanoviska k věci, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na toto podání však žalobkyně do doby rozhodnutí celního úřadu ze dne 7. 7. 2011, č.j.: 9442/2011-066300-021, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik, nikterak nereagovala. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.000,--Kč. Celní úřad současně rozhodl o propadnutí zboží (2 páry obuvi) a uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

Dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik. Obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit

obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona). Užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se výslovně zakazuje a za nekalé praktiky jsou označeny zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky (§ 4 odst. 3 téhož zákona). Klamavé obchodní praktiky definuje ustanovení § 5 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž za klamavou obchodní praktiku se dle odstavce druhého zmíněného ustanovení považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu (tj. zákona o ochranných známkách) v obchodním styku. Ustanovení § 2 zákona o ochraně spotřebitele vymezuje některé pojmy tohoto zákona, konkrétně v rozhodné době se dle jeho odstavce prvního písm. r) výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví rozuměl mimo jiné padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení.

Dle celních orgánů žalobkyně skladovala a nabízela k prodeji výrobky porušující práva duševního vlastnictví k prostorové ochranné známce č. 007497373 společnosti Converse, a to bez licenční smlouvy. To ostatně žalobkyně ani nerozporeovala, respektive uvedenou ochranu předmětné obuvi touto ochrannou známkou z výše uvedených důvodů vůbec neuznávala a neuznává. A to vzdor tomu, že k ochranné známce č. 007497373, ev. č. N/OZ/10/00013, je Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu zapsáno právo společnosti Converse Inc., One High Street, North Andover, MA 01845, USA. Jedná se o prostorovou ochrannou známku spočívající v provedení vzhledu kaučukové (pryžové) podrážky obuvi, která je v přední a zadní části, tj. u špičky a paty obuvi, tvořena čarami, které přecházejí do reliéfu čtverců.

Jak je shora uvedeno, výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, dle jehož § 8 odst. 2 nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat. Mezi účastníky je přitom sporná zejména právě otázka posouzení zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodávaných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse.

V oblasti duševního vlastnictví působí zejména ve sféře ochranných známek komunitární právo, přičemž právě k harmonizaci národních právních předpisů členských států týkajících se ochranných známek byla vydána směrnice 89/104/EHS,

kteřá harmonizovala celou řadu aspektů tohoto typu duševního vlastnictví. Problematikou ochranných známek jako takovou a zejména také otázkou, jak hodnotit pravděpodobnost záměny ochranných známek se tak již v několika případech zabýval Evropský soudní dvůr (např. rozsudek ESD ze dne 10. 4. 2008, C-102/07, ze dne 11. 11. 1997, C-251/95, ze dne 16. 7. 1998, C-210/96 a ze dne 23. 10. 2003, C-408/01). Z jeho závěrů lze dovodit, že při posouzení zaměnitelnosti a tedy jistého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou a konkrétním jiným podobným označením (provedením), je nutné vycházet z toho, zda existuje mezi takovým podobným označením (provedením) a ochrannou známkou nebezpečí záměny, včetně pravděpodobnosti asociace mezi tímto provedením a ochrannou známkou. Na posouzení existence nebezpečí záměny má vliv řada faktorů. Vždy se jedná o posuzování konkrétních projednávaných případů, proto je třeba přihlížet ke všem relevantním okolnostem, které by mohly mít na vznik nebezpečí záměny podobného provedení a ochranné známky vliv. Mezi tyto faktory patří zejména povědomí o ochranné známce na trhu, její proslulost, asociace, která může vzniknout mezi užitým provedením a zapsanou známkou a stupeň podobnosti. Nebezpečí záměny posuzovaného provedení se potom posuzuje okem tzv. průměrného zákazníka, pro něhož jsou zaměnitelná především taková provedení, která se shodují ve výrazném prvku, v dominující části označení. Z tohoto pohledu je důležitý celkový dojem, který porovnávaná označení vyvolávají, nikoli tedy pouze podobnost v nepodstatných jednotlivostech. Posuzování nebezpečí záměny je tak specifickým procesem, který probíhá individuálně pro každou ochrannou známku a podobné provedení nebo označení a nelze pro jeho posuzování stanovit přesná a jednoznačná kritéria. Evropský soudní dvůr rovněž opakovaně uvedl, že ochrannou známkou může být jakékoli označení schopné grafického ztvárnění, zejména slova, včetně osobních jmen, kresby, písmena, číslice, tvar zboží nebo jeho balení, pokud jsou tato označení způsobilá odlišit zboží nebo služby jednoho podniku od zboží či služeb jiných podniků.

Výše uvedená východiska je dle názoru krajského soudu nutno aplikovat i v nyní posuzované věci a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že z nich vycházel i žalovaný. Po posouzení zaměnitelnosti a tedy určitého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou č. 007497373 a předmětným provedením podrážky u výrobků zajištěných u žalobkyně (2 páry dětské obuvi) dospěly celní orgány k závěru, a krajský soud se s nimi ztotožňuje, že podrážka zajištěné obuvi je svým provedením téměř shodná s předmětnou ochrannou známkou a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse. Kromě shodné podrážky má totiž velmi podobně provedenou i vrchní část obuvi jako tenisky Converse, tj. pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžovou špičku. Použití této vrchní části obuvi není samo o sobě samozřejmě nijak omezeno, avšak právě ve spojení s podrážkou zaměnitelnou s předmětnou ochrannou známkou může být obuv spojována s výrobky společnosti Converse. Vizuální podobnost zajištěné obuvi s originálními výrobky je přitom natolik markantní, že absence nápisu „Converse“ a pěticípé hvězdy v prostoru mezi reliéfním čtvercováním je z pohledu celkového provedení nepodstatný detail v jinak shodně provedené struktuře podrážky předmětné obuvi. Krajský soud pro

tvoření úsudku o tom, zda se jedná o výrobky shodné či podobné, také považuje za zásadní to, že porovnávané výrobky spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a proto mohou být z toho důvodu považovány spotřebitelem za zboží pocházející z téhož zdroje.

K žalobní námitce, že tvar podrážky není poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů, ale že je jím pěticípá hvězda, nápis „All Star“ či „Converse“, je nutno zdůraznit, že předmětné provedení vzhledu pryžové podrážky obuvi je rovněž chráněno ochrannou známkou, a to zcela rovnocenně. Z reklamy a nabídky zboží společnosti Converse je přitom obecně známo, že kromě žalobkyní zmiňovaných znaků používaných společnostmi Converse, je zcela rovnocenně zobrazován a prezentován právě i typický (ochrannou známkou chráněný) vzor podrážky. Krajský soud se proto neztotožňuje s názorem žalobkyně, že by vzhled podrážky nebyl pro spotřebitele žádným poznávacím znakem. Ostatně sama v této souvislosti uvedla, že dle jejího názoru není poznávacím znakem pro „drtivou většinu spotřebitelů“. Pro část spotřebitelů tedy poznávacím znakem být může a dle názoru krajského soudu i bude. Nejde přitom o to, zda se všichni (nebo téměř všichni) spotřebitelé mohou zmýlit ohledně původu předmětného výrobku, ale o to, zda průměrný spotřebitel při vnímání předmětné obuvi pro sport a volný čas může právě při jistém stupni podobnosti vidět mezi použitým provedením a ochrannou známkou souvislost, tedy vytvořit si mezi nimi spojení, i když je nemusí vždy přímo zaměňovat. Při posuzování možnosti takové záměny či spojení je nutno přihlížet k možnosti omylu průměrně informovaného spotřebitele při obvyklé pozornosti, kdy při této míře pozornosti utkví v paměti pouze všeobecné znaky ochranné známky a její celkový dojem. Průměrný spotřebitel hodnotí výrobek v poměrně krátkém časovém úseku, a to jako celek, přičemž mnohdy ani nemusí mít detailní znalost o ochranných známkách a označeních použitých na konkrétním výrobku, před kterým právě stojí a zamýšlí jeho koupi. V posuzovaném případě nelze dle názoru krajského soudu pominout ani to, že posuzovaná obuv nebyla prodávána někde na tržnici, ale v kamenném obchodě obchodního řetězce známého na českém trhu již řadu let, prodávajícího mimo jiné i obuv různých známých značek jako je zn. Adidas, Nike, Puma a dalších, a to včetně obuvi zn. Converse.

Posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou považuje krajský soud, na rozdíl od žalobkyně, za otázku právní, jejíž zodpovězení nezáleží na tom, zda k záměně skutečně dochází. Zaměnitelnost se tedy nedokazuje. Zda v konkrétním případě může dojít v důsledku užívání toho kterého označení k záměně s označením chráněným, je již věcí posouzení orgánu rozhodujícího o ní (tj. správního orgánu nebo soudu) a k této otázce jako takové není třeba provádět důkazy. Proto také posouzení zaměnitelnosti není otázkou odbornou, k jejímuž zodpovězení by bylo třeba ustanovovat znalce. Ten totiž nemůže v tomto směru nahrazovat rozhodovací činnost příslušného orgánu. Správní orgán však při hodnocení zaměnitelnosti musí přihlížet k relevantním skutkovým okolnostem, tj. zejména k tomu, kdo bude kupujícím příslušného zboží, na jaké použití je určeno, ke způsobu a místu prodeje, k oboru působnosti subjektů užívajících posuzovaná

označení, k povaze jejich podnikání apod. Správní úřad tak musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na shora popsaném modelu průměrného spotřebitele. Toto posouzení přitom nemůže být nahrazeno ani výzkumy, posudky či statistikami. Lze poznamenat, že i Evropský soudní dvůr odmítl ve svých rozsudcích jakékoli snahy o technicistní přístup k hodnocení výsledků takových statistických průzkumů např. v podobě zjišťování asociace či záměny u určitého procentuálního podílu příslušné spotřebitelské veřejnosti. I v tomto směru tak krajský soud shledal postup celních orgánů zákonným.

Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobkyně, že pojednání žalovaného o historii a současnosti společnosti Converse vzbuzuje obavu z nikoli nestranného poměru žalovaného k této společnosti. Popis historie a současnosti společnosti vyrábějící výrobky chráněné předmětnou ochrannou známkou č. 007497373 i popis důvodů vedoucích k zápisu této ochranné známky s posuzováním otázky zaměnitelnosti bezpochyby souvisí. Jak je shora uvedeno, při tomto posuzování musí správní orgán přihlížet ke všem relevantním skutkovým okolnostem, a to včetně povědomí veřejnosti o ochranné známce na trhu, její tradici a příp. i proslulosti. Zda k tomu zvolí popis všech posuzovaných okolností ve stručnější formě či obsáhlejší, pak již není podstatné.

K žalobní námitce, že aktuálně jsou vedena řízení o výmaz ochranné známky č. 007497373, nutno konstatovat, že soud rozhoduje dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a k němu byla předmětná ochranná známka řádně zapsána úřadem OHIM. Proto je nutno vycházet z toho, že ochranná známka splňovala a dosud splňuje všechna kritéria pro její zápis, a jsou s ní proto spojena příslušná práva.

Krajský soud tedy uzavírá, že ve správním řízení vedeném podle zákona o ochraně spotřebitele je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním. Orgány veřejné moci proto nemohou nechat spotřebitele, který si může s konkrétní značkou právem spojit určitou kvalitu výrobků, napospas napodobeninám nižší kvality. V posuzované věci krajský soud správní úvahu a závěry celních orgánů o porušení předmětného práva duševního vlastnictví výrobky prodávanými žalobkyní, tj. o zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodávaných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse, neshledal nezákonnými. Celkový vzhled zajištěné obuvi totiž může u části veřejnosti vytvořit spojení mezi použitým provedením podrážky a ochrannou známkou Converse a v důsledku toho tak běžného spotřebitele oklamat a přispět k jeho rozhodnutí o koupi. Z toho důvodu došlo jednáním žalobkyně, tj. skladováním a nabízením za účelem prodeje výrobků porušujících práva duševního vlastnictví, k porušení ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť při tomto skladování a nabízení za účelem prodeje použila nekalou obchodní praktiku (klamavou) definovanou ustanoveními § 4 odst. 1 a § 5 odst. 2 stejného zákona. Důvodně proto bylo v souladu s ustanovením § 23 odst. 6 téhož zákona rozhodnuto o propadnutí předmětné obuvi i uložení pokuty.

Dlužno dodat, že žalobkyně argumentovala i tím, že tzv. tenisky vyrábí řada dalších výrobců a že jde o typ obuvi, který má podobné provedení. S tím lze obecně souhlasit. Podobnost se však týká především provedení svršku této obuvi, které samo o sobě žádnou ochrannou známkou chráněno není, nikoliv pak již grafického zpracování podrážky. Podrážky jsou sice vždy pryžové, avšak jejich grafické zpracování bývá zcela odlišné od ochranné známky č. 007497373. Jsou používány různé geometrické vzory jako vlnky, kolečka, čtverečky, trojúhelníčky a hvězdičky, a to různých velikostí i kombinací, rovné čáry, různé nápisy, existují i zcela hladké podrážky, apod. Není tedy skutečně žádného důvodu užívat právě ochrannou známkou chráněné provedení podrážky (bez souhlasu vlastníka ochranné známky), když existuje tolik různých jiných možností jejího grafického provedení.

S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, když v ostatním se plně ztotožňuje s odůvodněním žalovaného rozhodnutí, a proto na ně v dalším i odkazuje. Jinak by totiž musel jen jinými slovy říkat totéž.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 20. prosince 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu